

Udateret

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret

Generel kommentar:

Værnehjemmet nævnes også i et andet brev til Thora Constantin-Hansen. Se Udateret. Muligvis fra september 1900.

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller fortæller, at hun har forsøgt at bruge Thora Constantin-Hansens tre paragraffer, men at rådene ikke er så nemme at følge, når det kommer til "trolde" i hende selv. Afslutningsvis fortæller hun, at hun har kontaktet værnehjemmet.

TRANSSKRIFTION

Kære Thora Constantin-Hansen!

De er forfærdelig rar! Det har jeg jo nok vidst tidligere, men ikke af egen Erfaring før i den sidste Tid. At De ikke alene er venlig og rar imod mig, naar De træffer mig, men at De endogsaa gider tænke paa mig og have Ulejlighed med mig, ogsaa naar jeg er borte! De gør Dem ikke nogen Forestilling om, hvor glad jeg blev, jeg følte mig netop saa ene og forladt som var der ikke andre Mennesker paa Jorden, og saa kom Deres Brev. Tak! "De tre Paragraffer" har allerede hjulpet mig nogle Gange, mest dog fordi jeg saa kom til at tænke på Dem, selve Raadene er det ikke saa nemt at følge. Jeg kan virkelig ikke have Medlidenhed med Trolde i mig, jeg ligner for meget min Bedstefader, der mente, at med ondt skal ondt fordrives - særlig naar det er inde i mig selv. Det er heller ikke endnu lykkedes med den bestemte "Modtagelsestid", for jeg tror, disse "Gæster" er endnu mere stædige end den allerstædigste Olivia, men jeg kæmper for det. Og saa har jeg Lyst at sige Dem en Ting til, for at De i Fremtiden - hvad der end sker - ikke skal blive skuffet: Jeg er meget værre end De tror, til Tider helt blottet for, hvad der er ædelt og godt - saa forfærdelig ubetydelig, at dersom nogen saa ind i mig, vilde der ikke være det mindste at holde af - bare Ondskab og Lavhed, og det er ikke bare en Følelse jeg har, der er saadan, jeg ved det jo, derfor ønsker jeg tit, at ikke en eneste holder af mig, for saa blir ingen jo da skuffede. De maa heller ikke tro, at der blir noget godt ud af mig engang, for det gør der ikke.

- Ved Gennemlæsning ser jeg nok, at jeg med det sidste i Brevet har ophævet Gyldigheden af Takken jeg skrev først i Brevet, men lad dog det sidste gælde, det er mig virkelig en Lettelse, at ingen holder af mig. Men Sandheden af den allerførste Sætning fornægter jeg dog aldrig. Jeg har de sidste Aar forsøgt at stive mig af ved at ironisere og spotte - meget af det [fortjente?] heller ikke bedre - maaske hævner det sig nu, ialfald savner jeg nu lidt af den Selvfølelse, jeg den Gang havde, nu da jeg selv er kommen under Kritiken.

Vil De hilse Deres Søster!

Olivia Holm Møller.

I Dag har jeg skrevet til Værnehjemmet, det har ikke været mig muligt at faa det allernødvendigste ordnet før, nu vil jeg haabe der alligevel er Plads.

Kunne jeg bare faa noget Arbejde ved Siden af, men det er vist meget vanskeligt, jeg har spurgt hos en Frk Crone - min tidligere Lærerinde i Træskæring - om ikke der kunne være noget at gøre, men hun forsikrede, at det var meget vanskeligt, hun vidste det af Erfaring. Nu tror jeg, jeg lader være at gøre mere, før jeg kommer der over, maaske der da kan være noget, - Syning el. lignende, at faa. Det gaar nok.

Det skal gaa.

Venlig Hilsen Olivia

Kære Thora Constantin Clausen!

De er forfærdelig ras! Det har jeg jo nok
vidst tidligere, men ikke af egen Erfaring
før i den sidste Tid. At De ikke alene er
vredt og ras imod mig, naar De træffer mig, men
at De endogsaa gider tænke paa mig og have
Ulyghed med mig, ogsaa naar jeg er borte!
De gør Dem ikke nogen forestilling om, hvor
glad jeg blev, jeg følte mig meget saa ene og forladt
som var der ikke andre Mennesker paa Jorden,
og saa kom Deres Brev. Tak! "De 3 Paragraffer"
har allerede hjulpet mig nogle Gange, mest dog
fordi jeg saa kom til at tænke paa Dem, selv
Naadene er det ikke saa nemt at følge. Jeg kan
nok ikke have Medlidenhed med Torden imig,

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

jeg ligner for migsel min Bedstefader, der mente, at
med ondt skal ondt forsvind — selv naar det er
ind i mig selv. . . Det er heller ikke endnu
lykkedes mig den hvide Modtagelsestid, for
i det, disse Gæster er endnu mere stadijs end
den allerstadijste Oliva, men jeg kæmper for det.
Og saa har jeg et øje, der er rigtig til, for at de
i Trinitiden — hvad det end er — ikke skal
blive skuffet: jeg er meget roen end de her,
til tiden held blot for, hvad det er godt og godt —
saa forstædt, ubetydelig, at desuans nogen saa ind
i mig, vilde det ikke være det umiddelbare at holde
af — bare Venskabel og Lærighed, og det er ikke bare
en vilde jeg har, det er saadan, jeg ved det jo,
dofor ønskes jeg, at ikke en eneste holder af mig,
for saa blir ingen jo da skuffede. De maa
heller ikke tro, at der blir noget godt ud af mig,
engang, for det gør det ikke.
— Ved Benævnelsen ser jeg, at jeg med
det sidste i Brevet har opbevaret Lydigheden

af Tøkken jeg selv først i Brevet, med det dog
det sidste gælder, det er mig vistnok en Lælle,
at ingen holder af mig. Men Sandheden af
den allersideste Salmis forvælg jeg dog aldrig.
Jeg har de sidste her forsigtigt at blive mig af
ved at vovise og spille — meget af det forjag
heller ikke vide — maaske kommer det sig, men
sælfaldt saame jeg, men lide af den Skuffelse,
jeg den Gang havde, og saa da i selv er kommen
ind i Trinitiden.
Vil De hilsen Deres Fader!

Oliva Helen Helles.

I Dag har vi skrevet til Venskabsvennen, det har ikke
været mig muligt at faa det allertidvæsende ordet
for, men det er haardt den alligevel er færdig.
Hvad jeg har for mig selv, vilde det end ikke af, men
det er vist meget usandskelt, jeg har spækt hos en fra
Crona — men helleren Lærerne i Trinitiden — men ikke
der kunne det noget at gøre, men hun forstod det,

at det var meget ønskeligt, kunne vidste det af
Borgerne. Nu har i, i, lader vor at gøre mere,
for i kommer der vist, måske de da kan være nogle,
- Lyng og el. ligende, at fun. Det gaar nok.
Det skal gaa.

Venlig Hilsen Oliver.